

வேவில்விழா

பண்டிதர் - சோ. இளமுடுகள்

100 f

ஓவனில்விழா

பத்திர், சொ. இளமுகான்

പാഠിപ്പക്ര

வேளில்விழா வென்பது அங்கத விலக்கியத்தின் பாற்படும். ஆசிரியர் தொல்கூப்பியனுர், அங்கதவிலக்கியத்தைச் செம்பொருளங்கதம், பழிகரப்பங்கதம் என்று இருவகைப்படுத்துவர்.* செம்பொருளங்கதம் வசையை வெளிப்படையாகக் கூறுவது. செம்பொருள் என்பது வெளிப்படைப் பொருள். பழிகரப்பங்கதம் வசையைக் குறிப்பாகக் கூறுவது. பழிகரப்பு என்பது பழியை மறைத்து மொழிதல். அங்கதம் என்பது வசைமொழி. ஒருவரிடங் காணப்படுங் குற்றத்தையாதல் பலரிடங் காணப்படுங் குற்றத்தையாதல் அருணமிகுதியால் எடுத்துக் காட்டி அவரைத்திருத்தி நன்னெறிக்கண் நிறுத்துதற் பொருட்டு எழுந்ததே இவ்வங்கத விலக்கிய மாமென்றுணர்க.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர் இலக்கியத் தோற்
றத்திற்கு வகுத்துக் கொண்ட எழுவகை நிலங்களுள்
அங்கத்துமொன்றும் ॥

* “அங்கான் தானே அரிறுபத் தேரியின் செம்போரூள் கரந்த தேனவிரு வகைத்தே”

“வசையோடும் நகையோடும் புணர்ந்தன்றுயின் அங்கதச் செய்ய னேன்மறை புலவர்”

“ମୋରିକାନ୍ତୁ ଚୋଲିନ୍ତା ପଢ଼ିକାପପାକୁମ୍”

கூல்-சேய்

“பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே
அங்கதம் முதுசோல்லோ டவ்வேழ் நிலத்தும்

யாப்பின் வழிய தென்மறை புலவர்'

கொல்-சேய்:

ஒருவரையும் பலரையும் மட்டுமன்றி அறநெறியீ
னின்றுங் திறம்பிச் செல்லும் இவ்வுலகத்தையுமே
இவ்வகையிலக்கியத்திற்கு நிருத்திகல்வழிப் படுத்
தலாம்.

தீநெறிச் செல்லுவோரிடம், நல்லுணர்ச்சி கரு
வியாக நாணம், மானம் முதலிய வழிர்க்குணங்களை
எழுச்செய்து, அம்முகத்தாற் பொல்லாதன செய்யாப்
பண்ணினை வளர்க்கலாம். அதுவும் பகுத்தறிவுதலைப்
படா மாக்களை* மக்களாக்கும் ஒருவகைக் கல்வி
முறையாம் என்றுணர்க.

இனிச் செம்பொருளங்கதத்திலும் பழிகரப்பங்க
தம் சுவை நிறைந்தது. வெளிப்படைப் பொருளிலும்
குறிப்புப் பொருளே சிந்தனைக்கு விருந்தாகும்.
பழிகரப்பங்கதத்தில் நகைச்சுவையே மல்கி வரும்;
அதுவே அதன் சிறப்பியல்பாம். என்னலும் பேதை
மையும் நகைபிறத்தற்கு வாய்ப்பான இடமாம்!

*

*

இனித்தொல்காப்பியனர் அங்கதத்துக்கு இலக்கணஞ் செய்தாராதவின், அவர் காலத்திற்கு

*'மாவு மாக்களும் ஜயறிவினவே

மக்கடாமே யாறநி வழிரே'—தொல்-மரபு:

*'என்னவிளாமை பேதைமை மடனென்

ருள்ளப் பட்ட நகைநான் கென்ப'—தொல்.மெய்:

முன் னர் * அங்கதவிலக்கியங்கள் தமிழ் நாட்டில் நிலவியமை துணியப்படும். இடைக்காலத்தில் அவை அழிந்திருத்தல் வேண்டும். அங்கதப்பொருண்மை பற்றிய சில செய்யுள்கள் மட்டும் சங்கநூல்களில் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. ✓

இற்காலத்தில் இருந்த புலவர் பலர் அங்கதச் செய்யுள்களைப்பாடினரெனினும் காளமேகப் புலவரே அவர்களுக் கெல்லாம் *தலைமணியாய் விளங்கினார். காளமேகப் புலவரையுத்து அங்கதம் பாடியவர் ஒளவையாரே யாவர். அவர்கள் வாழ்ந்த காலம் அங்கதவிலக்கியங் தோன்றுதற்குச் சிறந்த வாய்ப்பளித்துவருவதாயிற்று. அவர்கள் செம்பொருளங்கதச் செய்யுள்களையே விரும்பிப் பாடினர். பழிகரப்பங்கதச் செய்யுள்கள் மிகச்சிலவே காணப்படுகின்றன. ○

* கி. மு. 3500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தொல்காப்பியனர் இருந்தா ரென்பது முடிந்த முடிபாம். இதனை உணராதார் தொல்காப்பியனர் கி. ஏ. 4ஆம் 5ஆம் நூற்றுண்டுகளில் இருந்தார்என்றுரைப்பர்; அது வெற்றுரவாரவெறும்போலியுரையாம் என்க.

✓ திருக்குறள் நாலடியார், புறானுறு முதலாம் நூல்களிற் காண்க.

*தலைமணி—சூடாமணி

○ காளமேகம், ஒளவையார், ஓட்டக்கூத்தர், கம்பர் முதலாம் பிற்காலப்புலவர் தனிப்பாடல்களை நோக்கி வேறுபாடு காண்க.

இப்புலவர்கள் அங்கதச் செய்யுள்களிறே பல ரை நன்னெறிப்படுத்தியதை அவர்தம் வரலாற்றி வைகின்றோம். ‘உவர்க்கடலன்ன செல்வர்’ ‘கிணற்றுற்றன்ன செல்வர்’ ஆயினர். முடிமன்னர் கொடியபகை நீங்கி வாழ்ந்தனர். ஆடவரும் மகளிரும் பினக்கும் பூசலும் நீங்கி மனையறத்தைப் புகழுறப் பேணினர். போலித்துறவிகள் மெய்க்கொறித்துறவிகளாயினர். ஆதலின், அங்கதம் மக்களை வாழ்வாங்கு வாழச் செய்யும் அழுதசஞ்சிவியாம்.

* * *

இனி, அங்கதம் தமிழ்மொழியிற் செய்யுள் நடையிலேயே அமைந்து வரலாற்று. ஆங்கிலமொழியிற் செய்யுள்நடையிலும் உண்டு; உரைநடையிலும் உண்டு*;

* Satire is a literary composition in which persons, actions or manners are held up to ridicule, especially for the purpose of exposing or discouraging folly or abuse.

It kills a man with jest and the use of it is very ancient. About 650 B.C. the Greek satirists Archilochus and Simonides wrote satires in iambic metre. The Latin poets Horace and Juvenal used verse to satirize men of their time. In England Dryden was a notable satirist. In the next age Pope was the greatest satirist in verse and Swift the greatest in prose. In modern times one may mention Thackeray who wrote satirically about the pomp and foolishness at his time.

v

செம்பொருளங்கதமும் பழிகரப்பங்கதமும் தனித்தனியியலாது, கலந்து ஒரு நெறிப்பட்டே அம்மொழியில் இயன்று வருகின்றது. அம்மரபு பற்றியே வேனில்விழா அமைந்தது; சுவைநோக்கியிடையிடையே செய்யுளும் விரவிற்று. எனவே, இருவகை அங்கத்தன்மையுங் கொண்டு செய்யுள்விரவிய உரை நடையில் அமைந்த தென்றுணர்க.

இந்நாலை ஆக்கியோன், நவாலிகிழார் பண்டிதர், சோ. இளமுருகனுர் ஆவர். பண்டிதர் எழுதிய அங்கத விலக்கியங்கள் பலவாம். அவற்றுட்டலைசிறந்தன இவரா: 1. அரங்கேற்று வைபவம் 2. தேவிதிருமணம் 3. கலைச்சோல்வைபவம் 4. வெள்ளணிவிழா 5. வானம்பாடி வைபவம் 6. நாரதர்கண்டகாட்சி.

* * *

அரங்கேற்றுவைபவம் என்பது சுத்தானந்தவடிகளார் செய்த ருளிய ‘தமிழுணர்ச்சி’ என்னும் நாவிலே தமிழ்மொழி உயப்பற்றிய பொருந்தா முடிபுகளையெல்லாங் காரணங்களாக காட்டி மறுத்து மெய்ம்மை தெருட்டுவது.

தேவிதிருமணம் என்பது, ஐக்கிய தேசியக் கட்சியார் தமிழ்ச்சாதிக்குச் செய்த இன்னல்களை எடுத்தியம்புவது.

கலைச்சோல்வைபவம் என்பது இலங்கையரசு நிறுவிய கலைச்சோல்லாக்கக் கலைஞரின் பெற்றிமை தெரிப்பது.

வெள்ளிவிழா என்பது, தமிழுணர்ந்த புலவர்க்கு அஃது உணராத மடவார் சிலர் கூடிப் பட்டம் நல்கிய பேதைமைத் தெரிப்பது.

வானம்பாடிவைபவம் என்பது இலங்கைத் “தேடியோ சில்லோ” னின் தனிமாண்பு புகல்வது.

நார்தர் கண்ட காட்சி என்பது, தமிழ்ப்பண்பாட்டினை முழுவதுந்துறங்கு மேலொட்டார் போவிநாகரிகத்திற் ரேய்ந்த தமிழ்ப்பெண்களின் தீத்திறங்தெரிப்பது.

*

*

இவைகள் இலங்கைத் தினகரன் முதலாஞ் செய்தித் தாள்களிற் காப்பியாற்றுக் காப்பியாற் என்னும் புனைபெயர்தாங்கி, அவ்வப்போது வெளி வந்தன. அங்கதம் ஏழினையுஞ்சேர்த்து ‘அங்கதக் கோவை’ என்று பெயர்தந்து வெளியிடக்கருது கிண்றோம்.

இலக்கியக்கழகம்
யாழ்ப்பாணம்

செ. யோ. இளையதம்மி
அமைச்சர்

வேணில்விழா

எனப்படும்

விழாவிழா

பாயிரம்

வேணில்விழா என்பது சித்திரை, வைகாசி, ஆணி, ஆடித் திங்களிலே நடைபெறும் ஒருவகைக் கொண்டாட்டமாம். ‘தமிழ் விழா’ ‘கோயிற்றிருவிழா’ ‘கலைவிழா’ ‘பட்டங்தருவிழா’ முதலாம் எல்லாவகை விழாக்களும் வேணிற்பருவத்தில் நிகழ்தல் வழக்கம். தமிழ்நாட்டிலே இரண்டாயிர வாண்டுகளுக்குமுன், இந்திரனுக்கு இருபத்தெட்டு நாள்காறும் விழா¹ எடுத்ததும் இவ்வேணிற் பருவத்திலே யாகும்.

வேணில் விழாப் பின்பனிப் பருவத்துப் பங்குனித் திங்களிற் கால்கொண்டு, பருவம் முழுமையும் ஆடல் பாடல்களுடன் மிகச் சிறப்பாய் நடைபெற்று வருதலினால், அப்பெயர் பெறுவதாயிற்று. விழா, விழவு, சாறு என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். இவ்விழாவிற் கலந்து கொள்வார் பல்லாயிரவர்.

இலங்கையை ஆண்ட இராவணன் காலத்திலும் இவ்விழா, வரிசையும் மரபுங் தவறுது நடைபெற்று

1. இந்திரவிழாவும் ரெடுத்த காஷத—சிலப்பதிகாரம்.

வாந்த தென்று கம்பர் பெருமான் கூறுவர். 'வீடு னைன் மட்டும் அவ்விழாவிற் சிறிதுங் கலந்து கொண் டிலன் என்றும், அவன் குடியிருந்த பெருமனை, 'நீந்தனை நறவழும் நேறியில் ஊன்களும்,' நீங்கி 'அந்த ஸௌரி இல்லைப் பொலிந்ததாம்', என்றும் அவர் கூறிப் போந்தார். இங்காளிலே அந்தணரும் வேளாளரும் அறிவரும் கயவரும் புலையரும் ஆகிய எல்லாரும் இவ்விழாவிற் கலந்து கொள்வர்; அவர் தந்தன் மைகளை யெல்லாம் பளிங்கு போல விளங்கக் காட்டி அழகு படுத்துதலின் இதுவும் ஒருசார் இலக்கியத் தின் பாற்படும். இவ்வகை இலக்கியத்தை அங்கதம் என்பர். இனி, மாலோஜைப் போல வானக மெங்கனும் நிமிர்ந்து வளர்ந்து, மாந்தர் வேண்டுவன ஏற்றை அவர்தம் வரிசைக்கும் மரபுக்கும் பெரிதும் இணங்க வழங்கிவரும் பனைகளே, இவ்விழாப் புசைக்குவழிவழி யுரிமை பூண்ட தெய்வங்களாம்.

இனி, இந்நாலைக் கேட்போர் யாவரெனின், கற்றேருங் கல்லாதோரும் ஆகிய எல்லா மாந்தரும் ஆவர் என்பது. இந்நாலாற் போந்த பயன்யாதெனின், எல்லா மாந்தரும் வீடனைனைப் போலக் கள் ஞெண்டலையும் புலாலுண்டலையும் அறவே நீத்துத் தூயசைவ வாழ்க்கையினராய் வாழ்தலேயாம் என்பது.

3. வீடனைன்—இராவணன் தம்பி; இங்கை அறிஞன் எனப் படுவான்.

நால்

தீரோதான சுத்திக்குத் திருப்பள்ளி யெழுச்சி பாட மார்கழி நீங்கத் தைப்பிறந்தது. தென் கோடி யில் நின்ற செங்கதிர்ச்செல்வன் வடகோடியில் நிகழும் வேணில்விழாக் காணப் பெரிதும் விழைந்து வாலுளைப்புரவி ஏழுடன் பொலிந்த தேர்மிசை ஏறினான். இருள் நீங்கிற்று. கிழக்கு வெளுத்தது. அளிகள் ஆர்த்தன. அஞ்சுகங் கொஞ்சின. மயில் கள் ஆடின. சூயில்கள் கூவின. கற்புடை மங்கையர் முகம்போலக் கமலங்கள் மலர்ந்து பொலிந்தன. மக்கள் கண்படை நீங்கினர். மலநீக்கம் பெற்ற மன்னுயிர் போலத் திசைதொறும் தெளிவும் விளக்கமும் உண்டாயின. யாண்டும் புது விழிப்பும் புத்துணர்வுங் தலைப்பட்டன. ¹ கலைவிழா எடுப்போர் கம்பலை ஒருபுறம், ² களிவிழாத்தெடுப்போர் கூவிளி ஒருபுறம்; கடலாடுநர் ஒரு புறம்; சுனையாடுநர் ஒரு புறம்; மலையேறுநர் ஒருபுறம்; பொழில் மேவுநர் ஒருபுறம். ³ வைதிக சைவம் வளர்ப்போர் ஒருபுறம்.

1. கலைவிழா—இசை, நாட்டியம், இலக்கியம் முதலாங் கலை களைப்பற்றிய கொண்டாட்டம்.
2. களிவிழா—களியாட்டவிழா.
3. வைதிக சைவம்—‘வேத நெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறை விளங்க’ வைக்கும் நெறி

¹ செந்தமிழ் மரபு சிதைப்போர் ஒருபுறம். பல்லா யிரவாண்டுகளாக நிலவித் திகழாநிற்கும் சொசையயம் என்னும் பெயரை அழித்து ‘இந்துசமயம்’ என்னும் புதுப்பெயரை நிறுவக் கொடுக்குக் கட்டி நிற்போர் ஒருபுறம்.

இவ்வாறு மாந்தர் இயங்குதல் கண்டு இலக்கை மாந்கரிலுள்ள கள்ளுண் மாந்தரும் வாளா இருந்திலர். அவர்கள், வைகறைக்கு ஒரு நாழிகை முன்னதாகப் ² பூலோக கற்பகம் எனப்படும் பனைகள் புதுப்பாளை யீனக் கனக் கண்டனர். கண்டதும், நெடுஞ்சூயில் நீங்கிக் கண்துடைத்து வாய்ப்புசி, ³ அடைக்காய் மென்று, ⁴ மடவாரை முனிந்து, மைந்த ரோடு ⁵ கலாய்த்துப் பனங்கூடல் தோறும் பாளை முகங்காணப் புகுந்தனர்.

பூலோக கற்பதரு பூம்பாளை யீனப்
புத்தமுதம் வைத்தபல ⁶ போற்கலசம் மான
மேலான வட்டுகளில் முட்டியினம் மேவ
விழியுமட்டுங் காணுத கனவேன்ன கனவே
வேறுகக் காண்பார்தங் கனவேன்ன கனவே!

1. செந்தமிழ் மரபு — செந்தமிழிலுள்ள இலக்கண இலக்கிய முறைகள்.
2. பூலோக கற்பகம் — பூயியிற் கற்பகம் போல்வது. கேட்ட எல்லாவற்றையும் நல்குவது, கற்பகமரம்.
3. அடைக்காய் — வெற்றிலை பாக்கு. அடை — வெற்றிலை காய் — பாக்கு.
4. மடவார் — பெண்கள்; மனைவியர்.
5. கலாய்த்து — சண்டையிட்டு.
6. பொற்கலசம் — பொன்முட்டி.

கருங்குந்தியும் செங்குந்தியும் பாளை அரும்பத் தொடங்கின. பூமணத்தி அசிலங்துண்டம்போற் பாளையீன்றது. நெட்டைச் சிவப்பி நெடும்பாளை கண்டது; கட்டைக்கறுப்பி கரும்பாளை யுயிர்த்தது.

“கட்டைக்கறுப்பி கருங்குந்தி சேங்குந்தி
காகக் கருப்பைச்சி பூமணத்தி
நோட்டைச் சிவப்பி சடைச்சி நாற்கண்ணிச்சி”,
நிமிர்ந்து வளர்ந்தன கூடலிலே.

அங்கே, பாளைமுகங் காணச் சென்றூர் பலர்; சைவ மரபில் வந்த கரிக்குருவி முதலியார் கொப்பாட்டன் மகன் நப்புதலூர், இருமரபுந்துய பேராயிரமுடையான் வழிவந்த நரசிங்கதேவர், சூன்மங்கண்டகுலோத்துங்க மாப்பாண முதலியார், காமாளை நன்னியர், கருங்குட்ட முத்துராமலிங்கையர், திருநீற்றுச் சேந்தலூர், பவானந்தர், கல்லூரி முதல்வர் கண்ணப்பர், சுப்பர் மாதாத்தை, பொக்கைவாய் முத்துப்பிள்ளை, சட்டக்கல்லூரி மாணவன் கூத்துமன், கல்லூரி மாணவர் குழாம், செல்லூர் ஆசான், தினவெறித்திகம்பர அடிகளார், வழக்கறிஞர், பினைக்கர் கணக்கர் என்போரும் அவர்போல்வார் பிறருமாவர்.

* * * *

தையும் மாசியும் தடையின்றிக் கழிந்தன - பனைகளௌல்லாம் பசிய பாளையீன்று பருவ மங்கையர் போலப் பொலிந்தன. அவற்றின் வட்டுகள்தோறும் முட்டிகள் மலிந்தன. அவைகளைச் சுற்றிவண்டுஞ்சுரும்பும் மண்டவித் தார்த்தன. சிறுகருங் காக்கைகள் அப்பனைமடல்களில் இருந்து விருந்து வரக்

கரைந்தன. பழந்தமிழ்க் குடிகளாகிய 1 ' பிழியர் ' பணியடி தோறும் சிறுகுடில் நிறுவிப் பிழாக்கொடி யெடுத்து வேனில்விழா அயரத் தொடங்கினர். குடில்கள் தோறும் பழாஜனல் மாற்றினர்; புது மணல் பரப்பினர்; தோரணங் தொடுத்தனர்; வாரணம் அறுத்தனர்; மதுக்குடம் நிரைத்தனர்; புதுக்கலங் குயிற்றினர். வேனில் விழாக்கால் கொள்ளத் தொடங்கிற்று. வேனிலும் வந்தது.

இன்னு மீழத்தி லின்சவைக் கள்ளோடு
பன்னு முனும் பயில்பவர் பாற்கும்ப
கன்னன் போக்கிய காமரு தூதேன
மன்னி வந்தது மன்மதன் வேனிலே

* * *

வையத் தோங்கிய வான்பனைக் கற்பகம்
சேய்ய பேரமிழ் தந்தால் தேர்ந்தீடப்
போய்யில் தேவர்கள் போக்கிய தூதேனா்
பைய வந்தது பண்புறு வேனிலே -

* * *

சைவ வாழ்க்கை தலைக்கோண்டா ரல்லது
போய்ய புன்னேறிப் போந்தமை தேர்ந்தீடத்
துய்ய நாவலன் தூண்டிய தூதேனப்
பைய வந்தது பாவலர் வேனிலே -

* * *

மாந்தர் கள்ளினை மாந்துதல் நஞ்சேனச்
சாந்த மாகவே சாற்றிய வள்ளுவன்
தேர்ந்து போக்கிய செந்தமிழ்த் தூதேனப்
பேர்ந்து வந்தது பேட்புறு வேனிலே -

* * *

1. பிழியர் — பண்டை நாளில் வேளாளரினின் ரும் பிரிந்து அவர் பண்ணை சிலங்களைப் பண்படுத்தி யுழுதுண்டு வாழ்ந்து வரும் தொல்குடிகள்.

பத்தன் ஒரு பழங்குடித் தோன்றல். மதிநுட் பழுடையவன்; யாழ்ப்பாணத் தொல்குடிகள் வரலாற்றைச் ¹ செவிவழக்காற் பெற்ற அறிவு நிறைந்தவன்; எல்லோருடைய மரபும் வரிசையும் ஏற்றமும் இறக்கமும் வரன் முறையாகத் தெரிந்தவன். உயர்ந்த வேளாளர் தம்மரபைப்பற்றி அவனிடம் பேசுமற்படார்; படுவாராயின், அவர்தம் ஆதித்தோற்றம் அத்தனையும் தமிழ்ப்பண்போடு அஞ்சாது எடுத்தியம்பித் தலைகுனியச் செய்துவிடுவான். அன்பும் அடக்கமும் வாய்மையும் ஆண்மையும் அவனிடம் நிறைந்திருந்தன. சிறுதொழில் செய்து வந்தானேயினும் பெருந்தன்மைகள் எல்லாம் நிறைந்தவன்.

* * * *

அவன், காலிலே தோல்மாட்டி, அரையிலே கச்சனிந்து இடுப்பிலே ஏறுபெட்டி தளை நார் கொளுவித் தலையிலே உறுமால் கட்டி, மலர்ந்த முகமும் குளிர்ந்த சொல்லும் நிறைந்த நெஞ்சும் உடையோன்று தன் பனக்தோப்பிற் ரூனே சமைத்த சிறுகுடில் மருங்கிற போந்தான். பாளை முகங் கண்டது முதல் நாற்பத்தெட்டு நாள்காறும் நோன்பு பூண்டு, பங்குனி உத்திரப் பெருநாளிற் ‘பாறனை’ முடித்துக் காப்பவிழ்த்து மகேசுரபூசையும் மரபிற்பிறழாது நிறைவேற்றிக் கொண்ட ‘வைத்திக்குழாம்’ வாழுறிக்கொண்டு வந்து அச்சிறுகுடிலின் நாற்புறமுங் குழுமிற்று. வைத்திக சைவம் வாழ்க!

* * * *

பத்தன் தன்னகம முறைப்படி பனைத்தெய்வத் துக்கு வணக்கஞ் செய்யப் புகுந்தான். புகுந்தவன்,

1. செவிவழக்கு — கன்னபரம்பரை.

மருதடிப் பிள்ளையாரைத் திக்குநோக்கிக் கூட்டிக் கும்பிட்டுக் காளிமாதேவியைக் கருத்தில் வைத்துப் பார்க்குமிடந்தோறும் நீக்கமறத் தூங்கும் பிழாக் களுக்கு நறும்புனல் தெளித்து, நாலுறு கண்ணாறு போக்கிக் கவச குண்டிகை தண்டுகளுடன் வந்து பனைகளில் இலச்சினை பொறிக்கும் திக்குப் பால கர்க்குத் தக்கபடி வாயுறையுங் கையுறையும் வழங்கி ஆண்டு இயங்காமற்போக்கி, நித்திய கையித்தியம் முடித்து, வழிபட்டு, வைத்திக அடியார் குழுவைப் படிமிசை யிருக்கப் பணித்துப் பணித்தெய்வத்துக் குக் கூட்டுவழிபாடுசெய்யத் தொடங்கினன் அரோ! அடியார் குழாமும் அவனை நாவொற்றிப் பாடத் தொடங்கிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்

பூலோக கற்பகமே! கும்பிடுகிறேன் ~ எங்கள்
புண்ணியத்தில் வந்தபோன்னே!! கும்பிடுகிறேன்
¹சாலோக சாயுச்சியமே கும்பிடுகிறேன்—தேய்வத்
தாருவைந்தும் நீயேன்றே கும்பிடுகிறேன்
²மாலோனைப் போல்ஸிமிர்ந்தாய் கும்பிடுகிறேன் ³அட்ட
மங்கலமும் நீயேன்றே கும்பிடுகிறேன்
⁴ஆலோக மாமணியே!! கும்பிடுகிறேன் — கல்ல
ஆயிரம் பயன்றருவாய்!! கும்பிடுகிறேன்.

1. சாலோக சாயுச்சியம்—முத்திவிசேடம்.
2. மாலோன்—திருமால்.
3. அட்டமங்கலம்—எட்டுவகை மங்கலப் பொருள்
4. ஆலோகம்—ஒளி

பத்தனின் இசைப்பாடலைக் கேட்ட அடியார்கள் தம்வயம் இழந்தனர். ‘சாலோக சாயுச்சீயமே’ என் பதைக் கேட்டபோது, மெய்ம் மறந்தார் பலர்; பாடுக்கும் தம்முனர்வுக்கும் வேற்றுமை சிறிதுங் காணுராய் இரண்டறக் கலந்தனர் சிலர்; ‘அட்டமங்கலமும் நீ’ என்றபொழுது, ‘இந்திரலோகம் ஆளும் அச்சுவையும் வேண்டோம்; பெண்டிரும் வேண்டோம்; பிள்ளையும் வேண்டோம்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு, தலைமிசைக் கூப்பிய கையினராய் நின்றோர் சிலர். பாளைச் சுவையுடன் பாட்டின் சுவையுங் காண எத்துணைத் தவம் வேண்டும்?

*

*

*

*

பத்தன் நாட்புசை முடித்துக் கொண்டதும் குடில் மருங்கிலே தொங்கவிட்டிருந்த புதுப்பிழாக் களை எடுத்து ¹மரபும் வரிசையுங் தவறாது முறை முறை வழங்கினான். அவற்றை எல்லோரும் இருக்கையிலும் ஏந்திக் கண்களில் ஒற்றிப் பதுமாசனத் தில் இருந்து மடிமிசை வைப்பாராயினர். வைதிகசைவம் வாழ்க, வாழிய, வாழியர், வாழி. பத்தன் தனது இருக்கு வேதத்திலே ஞானகாண்டத்திலே நடுநின்ற பத்தாம் மண்டிலத்திலேயுள்ள தாரகமந்திரத்தை ஒரு கூப்பீடு தூரங்கேட்க வோதினன்.

1 இழாக்களுக்கு மரபும் வரிசையும் இடங்தோறும் வேறுபடும்² கோலும் முறையிலும் வேறுபாடுண்டு! வஸ்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க.

2 சுள்ளு—கருவாடு

ஓம் சவ்வும் சதையும் ஞேண்டும்
 ஓம் சுள்ளும் வடையும் சுண்டலும்
 கன்றுக் கோள்ளா வயிறும் இல்லை
 முள்றுக் கோள்ளா வேலீயு மில்லை
 ஓம் கோற்றவை ஓம் வேற்றி ஓம்
 கன்றுக்குக் கணவன் கதைஒம்
 ஓம் வருக ஓம் வருக ஓம் நமோ !

காமாளை நன்னியர் தமக்குள்ளே மெல்லப் புன்முறை
 வல் பூத்தார். கல்லுரிமாணவர் சூழாம் தம்வட்டுடைப்
 பைகளிற் கை புதைத்துக் காசு நிரம்ப இல்லாமை
 கண்டு வாளா நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து நின்றது. நப்பூத
 னர் மெய்ப்பாடு கொள்ளாவிட்டாலும், உள்ளம் பூரித
 தாரென்பது புனைவாகாது. செல்லூர் ஆசான்,
 பத்தா, உன் மகன் இப்பொழுதுதான் படிக்க
 ஆசைப்படுகிறுன்', என்று முன்பின் தொடர்பின்
 றிப் பேசிக்கொண்டார். வழக்கறிஞர் தமது நாடு
 குறிப்புச் சுவடியை எடுத்துச் சென்ற ஆண்டுகளின்
 கணக்குப்பார்க்கத் தொடங்கினார். நரசிங்கதேவர்
 மட்டும் தம் பட்டு மேலாடையை மெல்ல
 எடுத்துத் தலையில் அழகுறக் கட்டிக் கொண்டு இற
 மாந்து செம்மாந்திருந்தார். எல்லாரும் பாற்கடவில்
 அமுதம் பொங்கியெழக் கண்ட தேவர் போலாயினர்.

பானையில் முட்டியிற் பளிக்குக் கலங்களின்
 மேனிமிர் நுரையுடன் விம்மக் கண்டனர்
 ஈனமில் கடலமு தேழுதல் நோக்கிய
 வானவர் போலிமை மடித்தல் போக்கியே.

1. பளிக்குக்கலம்—போத்தல்.

அத்தீயி லமுதேழக் கண்ட வார்வமுங்
துத்தீயி னஞ்சேழுங் துன்புங் கட்குடம்
பத்தீயிற் காண்டலைப் பணமி லென்னலை
ஒத்தலி னும்பரைக் குடிய ரோப்பரால்.

பத்தன் பிழாக்கள் தேங்கத் தேங்கப் பனம்
பாலினை வார்த்தான். எல்லாரும் உவகை பொங்கப்
பதுமாசனாங் சூலைத்துத் தமக்கு வேண்டியவாறி
ருந்து, மெல்ல மெல்ல ஊதியூதிச் சுவைத்துச் சள்
ஞம் கறித்துக் கறித்து மாந்தி மாந்தி மகிழ்ந்தனர்.
கதிரவனும் உச்சியிற் றிரும்பி நின்று வேனில்வி
மாத் திறங்கண்டு என்றுமில்லாச் சிந்தனையில்
ஆழந்தான். மாதாத்தையும் முத்துப்பிள்ளையும் தம்
வழக்கத்துக்கு முழுவதும் மாருக ஒரு முறையுடன்
நிறுத்திக் கொண்டாராயினும், பளிக்குக்கலம் இரண்டிற்
பனம்பாலை நிரம்புவித்துக் கொண்டனர். அவை
அவர்தம் அயலிலுள்ள ஊர்முதல்வரின் மனையாட்டிக்
குங் காமக்கிழுத்திக்கும் வேண்டப்பட்டன வென்று
ஆண்டுள்ள அடியாரிற் சிலர் மறைவாகத் தம்முட
பேசிக்கொண்டனர். இருமுறை மும்முறை கொண்
டோர் சிலரே; பன்முறை கொண்டோர் பலரே! எல்
லாரும் வெண்சுருட்டும் கருஞ்சுருட்டும் புகைத்துக்
கொள்ள, மாணவர் குழாம் இலைச்சுருட்டைக் கட்டுக்
கட்டாய்ப் புகைத்தது. புகைத்ததும் முதியரும் இளை
ஞரும் பெண்டிரும் ²சுதிலையப்படுவாராயினர். படவே

1. துத்தி—ஆகுபெயர்; பாம்பு. இங்கு வாசகியை உணர்த்திற்று.
2. சுதிலையம்—வெறிமிகுதலையுணர்த்தும் குடியர் குழு உக்குறி வழக்கு.

ஆடலும் பாடலும் தொடங்கின. தொடங்கவே, மாணவரிற் சிலர் தாங் கண்டு சுவைத்த திரைப்பட நாட்டியங்களுட் டலை சிறந்தனவற்றை நடித்துக்காட்டினர். காமாளைநன்னியர் காளிங்கநடனம் காட்டினர் மாதாத்தை மயான காண்டத்திற் சிறந்த ஒப்பாரிப் புலம்பலைப் பாடினர். இவ்வாறு பதினெஞ்சு நாழி கைப்பொழுது கழிவதாயிற்று.

* * * *

கருங்குட்ட முத்துராமலிங்கையர் ஒரு சிறந்த மருத்துவர். தன்வந்திரி, மச்சமுனி, போகர், அகத்தியர் முதலானேர் செய்த மருத்துவப் பாடல்கள் அவர் நினைவுக்கு வந்தன. உடனே ஒரு பாடல்பாடி விழா வைத் திறந்து வைத்தார். இந்நாளிற் கலைதெரியாதார் கலைவிழாத் திறப்பதும், தமிழறியாதார் தமிழ் விழாத் திறப்பதும், மரபறியாச் சங்கங்கள் சேந்துமிழ்க் கலையனி, பண்டிதமணி, கலைப்புலவர் முதலாம் பட்டங்கள் வழங்குவதும் பெருவழக்கமாய் விட்டனவன்றே! அத்திறத்தில் ஐயரவர்கள் எட்டுணையுங் சூறைந்தவரல்லர்! அவர் பாடத்தொடங்கினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்!!

கேளப்பா தோரைச்சி பூமணத்தி பாளை

கேட்டியாய்க் கட்டியிரு முட்டிநிறைவாக நாளப்பா காலையிலே மாலையிலே நன்றாய்

நயமான சுள்ளினுடன் நாக்குளிர வுண்டால் ஆளப்பா காசமோடு காமாளை குன்மம்

அங்குத வேண்குட்டங் கருங்குட்ட மாறும் வேளப்பா போன்மேனி மினுமினுப்பு மேறும்

மேலான மச்சமுனி மேதினிக்கே சோன்னுண்,

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாட்டுப்பாடி முடிந்ததும், நரசிங்கதேவர் அதற்குப் பதவுரையும் அகலவுரையுங் கூறிப் பனம்பாலின் அருமை பெருமைகளை விதந்து பேசினார். அதுகேட்டுக் காமாளைநன்னியர் தன்னியாசியிற் பாடலானார்.

பாழான குன்மமோடு காமாளை மாறப்
பணங்கள்ஞுப் பருகாத வாயேன்ன வாயே!

அதுகேட்டு மாப்பாண முதலியார், தமக்கு இயல்பாயமைந்த முகாரியிற் பாடினார்.

கருங்குந்தி சேங்குந்தி கருப்பைச்சி தந்த
இருங்கள்ஞுக் கோள்ளாத வயிறேன்ன வயிறே.

அது கேட்டுப் பொக்கைவாய் முத்துப்பிள்ளை காம் போதியிற் பாடினார்.

வேறிமுற்றி நேறிகேட்டு ¹வேதாள மானேர்
²வேதங்கள் கோளாத சேவியேன்ன சேவியே.

அது கேட்டுத் திகம்பர அடிகளார் தம்மடியிலிருந்த வெள்ளிச் செப்பினைத் திறந்து திருநீரெடுத்துச் ‘சிவசிவா’ என்றுரைத்து, நெற்றியிலும் தலையிலும் அணிந்துகொண்டு, சிறிது நேரம் யோகத்தி விருந்தபின்னர், இராகமாலிகையிற் பலமுறை பாடினார்.

எழேன்றும் எட்டேன்றும் எண்ணைது பாஜை
நாளோன்று கோள்ளாத நாளேன்ன நாளே!

1. வேதாளம்—ஒருவகைப்பேய்
2. வேதங்கள்—அவையல் கிளவிவகை.

அது கேட்டுச் செல்லுராசன், தமக்கு வழக்கமான சங்கராபரணத்திற் பாடினார். பத்தா! நாங்கள்,

உடைவிட்டு நடைகேட்டு வருகின்ற கோலம் கடைவிட்டு நோக்காத கண்ணேன்ன கண்ணே.

அது கேட்டுக் கல்லூரி மாணவர் குழாம் குழுஷு-முறையிற் பாடத்தொடங்கிற்று.

இராகம் — திரைப்படச் சந்தம்

மரத்தின் அடியினில் வகுத்த குடில்தோறும்.
 மனத்தின் நிறைவோடு - புகுவோமே
 அருத்தி மிகமிகக் கருத்து மயலுற
     அடுத்து முறைமுறை — விடுவோமே!!
 சிரத்தின் அசைவோடு தீளித்த அடியினை
     தீருத்த முறவழி — தீரிவோமே
 ஒருத்த ரேமையினி விலக்க வறிவுகள்
     உரைத்த லூரிமைகள் உடையாரோ.

*   *   *   *

ஒருவரைப் பற்றிச் சொல்ல மறந்து விட்டோம். அவரை இறுதியிற் சொல்வதும் பிழையாகாது; அவர் இருவகைப் பற்றும் விட்டவர். அவர் பெயர் பவானந்தர். அவர் உண்மையில் ஒரு சாந்தக் கடல்; ஒரு மாயாவாத மடத்துறவி; சில சமயங்களில் அரிய தமிழ்ப் பாடல்களுஞ் செய்வர். அவர் எல்லாச் சமயங்களையும் ஒன்று படுத்தி, ஒரு பொதுச் சமயம் உண்டாக்குதல் வேண்டுமென்று மடக் கருத்தோடு தங்கருத்தையும் இணைத்து இரவிலும் பகலிலும் கருக்காண்பவர்.

போதுச் சம்யம் என்பது மெய்க்கெறியை விழுங்கும் அரக்கப் பூதமன்றே!

இத்துணைச் சிறப்பாக நடைபெறுகின்ற பிழா விழாவில் அவர் கலந்து கொண்டாராயினும், விழாக் குடிலின் ஒருபுறத்தில் ஒதுங்கியிருந்து, நாதங் கடந்த துவாதசாந்தப் பெருவெளியிலே, மெய்யுணர்வு தலைப்பட்ட முனிவர்களுக்கு மட்டும் நுணுகிப் புலப் படும் அமைதி நிலையைப் போன்றதோர் அமைதி யில் வைகினார். யோகக்கலையின் பயனும் அதுவேயாம். போகம் உடம்பளவில் நிற்றல் தீது.

பத்தன் அவர் இயல்பறிவான்; பக்குவமாய் இருமுட்டிகள் நிரம்பப் பனம்பாலினைக் கொண்டு போய் அவர் திருமுன்னிலையில் வைத்து வணங்கினான். வணங்கியவன், அவர் குறிப்புணர்ந்து மணி மேகலைகைப்பட்ட அழுதசுரடி போலப் பவானந்தர் கைப்பட்ட பெரும்பிழாத் தேங்கத் தேங்க வார்த்தான்.

அவர், அட்டதிக்குப் பாலகரைத் தம் மந்திரவலியாற் கட்டுபவர் போல நாற்றிசையும் நோக்கினார். பின்பு, தம் வலக்கையிற் சிறுவிரல் நீங்க, ஏனையவற்றை யொன்று கூட்டிக் குவித்துப், பனம்பாலிலே தொட்டுப் பூமியிற் ரெளித்துச் சுத்திகண்டபீன்னார், உதடுகளைக் குவித்து மும்முறை தலையசைத்து ஊதி ஆங்கே மிதப்பனவற்றை அப் பெரும் பிழாவின் மேற்கரைப்படுத்தி, ஜந்து இழுவையில் முழுவதையும் இழுத்துப் பருகிய பின்

னரே தலைநிமிர்ந்தார். கீழ்நோக்கி வளர்ந்த அவர் தம் மீசை வடிகலம் போல அவர் இழுவைக்குப் பெரிதும் துணை செய்தது. ஆங்கு நிகழ்ந்த ஆடலும் பாடலும் அவரைக் கவர்ந்தில. அவற்றால் அவரிடம் எவ்வகை மெய்ப்பாடும் தோன்றவில்லை. இசையும் நாட்டியமுங் காமத்தை விளைக்குமன்றே! முற்றத் துறந்த முனிவர்க்கு மெய்ப்பாடேது? பேச்சேது? “மோன மென்பது ஞானவரம்டு”!

திருமண விழாக்களிற் பெரும்பாலும் நள்ளிரவின் பிற்கூற்றிற்றுன் தாலிகட்டும் முழுத்தம் வரும். வாத்தியகாரரில் ஊமைக்குழல் ஊதுவோன், தன்னை மறந்து துயில் கொண்டாலும், வாத்திய இயக்கத்தை மறவான். திருமணக் காட்சிகளில் அவனுக்கு ஈடுபாடில்லை. அது போலப் பவானந்தருக்கும், ஆங்கு நடைபெற்ற இசையரங்கு நாட்டியவரங்களில் மனம் செல்லவில்லை. இராமபிரானின் பேசாத தம்பி சத்துருக்கணைப் போலப் பேசாது சிறிது பொழுது இருந்து, ஓர் ஒலை நறுக்கில் ஒரு பாடலை யெழுதி நரசிங்கதேவர்க்கையிற் கொடுத்து விட்டு. அவ்விடம் விட்டகண்றார். அப்பாடல் வருமாறு:-

கவிற் கணபதியுங் கோண்டாவில் வைரவியுஞ்
சீவித் தருங்கள்ஞாந் தித்திப்போ — பாவிக்குப்
பண்டைக் குலத்தோன்றல் பத்தன் பிரசாதம்
அண்டார்களுங் கானு வழுது

நரசிங்கதேவர் நல்ல பாட்டிணைக் கண்டால் நயங்கானுது விடுவாரோ? கம்பருள்ளம் அறியாது கருத்துரைக்கும் இந்நாள் இரசிகமணிகளைப் போல

வலிந்தும், மெலிந்தும் சொற்கூட்டிப் பாட்டுக்குப் ‘பிரேதவிசாரணை’ செய்யாமற் பவானந்தர் உள்ளத் தைத் திறம்படக்காட்டி அரியதொரு விரிவுரை செய்தார்.

* * *

இங்நனம் வைதிக்குழாம் ஆடியும் பாடியும் மகிழ்ந்தபின், அவ்விடம் விட்டு நீங்கவிரும்பி மெல்ல எழுந்தது. எழுந்தோற்ற றலைசாய்ந்தோர் சிலர்; கால் தளர்ந்தோர் சிலர்; திகம்பர அடிகளார் எழுந்தும் விழுந்தும் சரிந்தும் நிமிர்ந்தும் பெரிதும் துன் பப்பட்டுச்

சிதம்பர தரிசனம் ஒருகாற் கீட்டாதா!—பத்தா-இனிச் சிதம்பரி தரிசனம் ஒருகா லாகாதா;—அவள் திகம்பரம் வருமேன்று நினையாளா—பத்தா!!- சிவபத்தா. என்று கீதம் பாடினார். செல்லார் ஆசான் மெல்ல எழுந்து சென்று குடிவின் வடக்கு மூலைக் கப்பை விழித்து, “395 இல் எத்தனை நாறு? எத்தனை ஆயிரம்?; தசாமிசம் எத்தனை?; நட்டவீசம் என்ன? ..... பொறு, பொறு, நில், அதன் அயற் கோணங்களின் கூட்டுத்தொகை என்ன? ..... தியாகேசுவரி சொல்லு.....இல்லை..... செளங்தரமணி சொல்லு,” என்று கணிதங் கற் பித்து ஓராண்டுப் பாடத்திட்டத்தைக் குடிற்புறத் தில் ஒரு வாறு முடித்தார், முத்துராபலிங்கையர்

1. வஞ்ச மனத்தான் படிற்றெழுக்கம் பூதங்கள் ஜுந்தும் அகத்தே நகும்—குறள்:

“மங்கம்மாள்! பிள்ளையார்க்குரிய அபிதேகப்பாலை யெடுத்துக் காய்ச்சடி; இருமலாயிருக்கிறது. பிள்ளையார் பொறுத்துக் கொள்ளுவார், என்று வாய் விண்டார். வழக்கறிஞர், ‘மரணசாதன உறுதியில் நான் கண்டதெல்லாம் வெறும் பொய்; என்னை ஆண்டவன் பொறுப்பாராக! கடவுளே எம்பெருமானே! என்னை நம்பிவந்தோர்க்கு வஞ்சகஞ் செய் தேனே!’” என்று புலம்பினார். மாணவர் சூழாத்தில் ஒருவர் Mr, Segaram, what is Velocity? என்று வினாவினார். “மச்சான் எடே! உது என்ன கேள்வி. Velocity is the rate of increase of time with respect to distance, and is scalar with magnitude and direction sir, மற்றவர் No, no, no, It is a unit of work and rest and is measured in foot, bottles and Tod - Pots”

* * *

இவைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பத்தனுக்கு உண்மையிற் கழிபேரிரக்கம் பிறந்தது. ‘வயிற் ரூப் பிழைப்புக்கு இத்தொழிலை என் முன்னேர் போலத் தேர்ந்தெடுத்தேன். ஐயோ! இவர்கள் எத்தனை பாடுபடுகின்றனர்! உயர்ந்த சூடும்பங்களிற்

-
1. களித்தறியேன் என்பது கைவிடுக செஞ்சத்து. ஒளித்ததுஉ மாங்கே மிகும் — கள்ளினை மறைத்து உண்டு கொண்டு “யான் கள்ளுண்டு களித்தறியேன் என்று சூடியர் கூற தொழிவாராக. ஏனெனின் அக்கள்ளினைக் குடித்த பொழுது பிறரியின் இழுக்காடென்று கருதி முன்பு நெஞ்சத்தில் ஒளித்த குற்றமும் முன்னையளவிலும் மிகுந்துவெளிப்படும் ஆதவின் என்க,

பிறந்த இவர்கள் மிக இழிந்த நிலைக்கு வந்துவிட டார்களே! பனங்கள்ளிலிருந்து பனங்டி, வெல்லம், சீனி, பனங்கற்கண்டு முதலியன செய்தற்கு இலங்கையரசு வழிதுறைகாண்து மாய்கின்றதே! சீனிக்கு எத்தனை கோடி 1 வெண்பொன் வெளி நாட்டிற்குச் செல்லுகிறது! சீனி இங்கே செய்யப் படுமாயின் அத்தனை வெண்பொன் னும் எங்கள் நாட்டில் நிலைக்குமே! எங்களுக்கு யாதொரு தொழி இங்காட்டாது, பழிபாவங்களை உண்டாக்கும் இத்தகைய தொழிலை விடச்சொன்னால், எங்கள் வயிறு நிறைந்து விடுமா? நாம் யாது செய்வோம்!”, என்று தனக்குள்ளே சிந்தித்துத் துயரமுற்றுன். அதைக்கு அஞ்சவோன் மக்களுள்ளே தேவனன்றே சிறிது பொழுதில் எல்லோரும் தம்மில்லம் போதற்குப் புறப்பட்டாராக, நப்புதனார் வேணில் விழாவைச் சிறப்பித்துவரும் புதுக்கலத்தை வாழ்த்த வேண்டுமென்று தமிழில் முன் மொழிய, வழக்கரிஞர் ஒருவர் பலமுறை யெழுந்தும் பலமுறை விழுந்தும் ஈற்றில் அதனை மிக ஆதரித்து ஆங்கிலத்திற் பேசி வழிமொழிய, எல்லார்க்கும் உடம்பாடாதல் கண்டு கருங்குட்டமுத்துராமவிங்கையர் வாழ்த்தத் தொடங்கினார், எல்லோரும் அவரைத் தொடர்ந்து பாடினார்.

ஓலைப் பிழாக்கலம் பாடரே!
 ஓழுகாப் புதுக்கலம் பாடரே!!
 தாலத் தருக்குலம் பாடரே!!!
 தாங்கோம் தீமியேனப் பாடரே!!

1, வெண்பொன்—ரூபா

அமுதச் சுவைதரு பனங்களீன
அன்னைக் கருணையி லூட்டுகலம்
திமிதத் தோந்தீழி யென்றுடித்
தினமும் வாழ்க்கேனப் பாடுரே!!

* * *

வேலைக் களைப்புகள் நீக்குகலம்
வேறு முடற்பிணி போக்குகலம்
தாலத் தாய்மூலைப் பாற்கலமே
தோந்தோம் திமியேனப் பாடுரே!!

* * *

இதனைக் கண்ணுற்ற மாணவரிற்கிலர் சும்மா
இருந்திலர். அவர்களும், இந்நாளிற் ரென்னிந்தியா
விற் புற்றீசல் போலெழுங்குவரும் புதிய 1கொடுங்
தமிழ் எழுத்தாளராகிய, மாவியனர், அசலேசனர்
விரிச்சிகன், பெருவயிறன், குடக்காதன், ஏரூத்து
வாலன், சாமுண்டி, கூர் மன் என்போரையும்,
அவர்களைப் பெரிதும் அடியொற்றிச் செல்லாநின்று
யாழ்ப்பாணத் தூயதனிச் செந்தமிழ் மரபினை
முற்றுயக் கல்லி யெறிதற்கு மடிதெற்றி நிற்கும்
பெருநாரையன், வீடுமன், சிறுகாக்கையன், கார்க்
கோடகன், சாம்பன், நாம்பன், வேம்பன் என்போ
ரையும் போலக் கொடுங்தமிழிலே பாடத்தொடங்
கினர். ஜயகோ! தமிழே!! ஆர்க்கேடுத்துரைப்பேன்!

போடிங் மாஸ்டரும் காணுரே
புக்குகள் விற்றதுங் காணுரே
தாடிங் டோங் டோங் கேளாரே
தோந்தோம் திமியேனப் பாடுரே!!

1, கொடுங்தமிழ்—இலக்கணமும் மரபும் கெட்டதமிழ்,

ஜாஸ்தி யாகவே எடுத்தோமே
யாவரும் டிம்மாய்ப் போன்னேமே
மாஸ்டரும் ஈவினிங் வருவாரே!!
ஜல்தி ஜல்தியாய் ஒடுவமே!!

இலங்கைத் தமிழாசிரியர்களின் ஆண்டுக் கூவி
யேற்றம் போல எல்லோரும் மெல்ல மெல்ல ஆடிப்
பாடி யகன்றனர்.

— — — அழுஷம் — — — தொழுஷம் — — —
விழுஷம் — — — எழுஷம் — — தழுஷம் — — —
திருச்சிற்றம்பலம்.

*

*

*

ஆயிரஞ் சுடர்க்கை அலரிவானவன், பாய்பரிச்
சகடமீமிசை யிருந்து, வேனில் விழா முழுமையுங்
கண்டு, 'சீச்சி, நாவலன் பிறந்த நாட்டில் இப்படி
யொழுக்கக்கேடு நீகழ்ந்து வருகிறதே! வெட்கம்! வெட்கம்!
என்று நாணிக் கோணி நடுங்கிப் பச்சிமவாரியிற்
பட்டான்.

பனைதழு¹ ² நறவ³ மாந்திப் பண்பில பயின்று நாளும்
மனையோடு புதல்வர் தேம்ப மறுகினிற் புரள்தல் காண்று
நனைதரு முளரி நாதன் கரங்களை நடுக்கி யோடிக்
களைதரு குடபால் வாரி புகுந்தனன் கவலை கூர்ந்து.

*

*

*

இவ்வாறு நிகழ்ந்த வேனில் விழாவைப் பனக்
தோப்பி இருள்ள பனைகளெல்லாம் கண்டு களித்தன.

1. பச்சிமவாரி—மேற்குத்திசையிலுள்ள கடல்,
2. நறவம்—கள்.
3. மாந்தி—மிகக்குடித்து.

பத்தனின் சிறுகுடில் மருங்கிற கிழக்குப் புறத்தில் இனைந்து நின்ற பூமணத்தியும் செங்குந்தியும் உரையாடத் தொடங்கின.

பூமணத்தி:- செங்குந்தி! பார்த்தீரா, எங்கள் விழாவின் சிறப்பினை.

செங்குந்தி:- இன்று விழாத் தொடக்கம். வேணிற் பருவம் முழுமையும் பார்த்தாலன் ரே விழாவின் பெருஞ் சிறப்பு விளங்கும்.

பூமணத்தி:- காமதேனுவும் கற்பகமும் சிந்தாமணியும் பூலோக கற்பகதருக்களாகிய நாங்களும் திருப்பாற் கடலிலே பிறந்த கதை உமக்குத் தெரியாதா?

செங்குந்தி:- பிறந்த கதை தெரியும். பூலோகத்துக்கு நாங்கள் ஏன் வந்தோம் என்பது தெரியாது.

பூமணத்தி:- பூலோகத்திலுள்ள மன்னுவிர்கலெல்லாம் வாழுவும், மாங்கருடைய வாழ்க்கை சிறப்புற ரேங்கவும் வேண்டிப் பிரமதேவன் எங்களை இங்கே வாழ்வுகாட்டி நிறுத்தி விட்டான். அன்று முதல் இன்று வரையும் மாந்தர் கேட்டனவெல்லாங் கொடுத்து வருகின்றோம்.

செங்குந்தி:- “பட்டாயிரம் ஆண்டும் நட்டாயிரம் ஆண்டும் மாந்தர்க்குப் பயன்படுஞ்சாதி”, யென்று எங்களைத் தமிழ்ச்சான்றேர் கூறுவர்.

புமணத்தி:- அது முழுதும் உண்மைதான். அது கிடக்க. செங்குந்தி! இக்குடியர் இன்று பட்டபாட்டைக் கண்டிரா? இவர்களைக் கம்பர் கண்டால் எத்தனை வகையாக வருணித்திருப்பார்! இக்குடியர்களுக்கு ஆறு பருவங்களுண்டென்று என்பாட்டனார் சொல்லக்கேட்டிருக்கிறேன். அப்பருவங்களைப்பற்றி அவர் நன்றாக விரித்துக் கூறி, எங்களை வழிறுகூறுங்க ஒயாமற் சிரிக்க வைப்பார். ஆனால், இன்று அப்பருவங்களைக் கண்ணரக் கண்டு கழி பேருவகை கொண்டேன். என்ன அழுகு!

செங்குந்தி:- அக்காள்! நீ நல்விளை உடையை. உன் ஜீனப்போல இவ்விழாவைச் சுவைத்தறியும் ஆற்றல் இழந்துவிட்டேன். அதனால் அவருடைய அறிவுரைகளைப் பெறுத பாவியானேன்.

புமணத்தி:- அருமைத் தங்காய்! வருந்தலை; நீ அறிய வேண்டியவற்றைக் கேட்குதி. பாட்டனார் கூறியது போல நானும் கூறவல்லேன்.

செங்குந்தி:- அக்காள்! நீ நீடு வாழ்க. குடியர்க்கு ஆறு பருவங்களுண்டு என்றாய். அறிய வேண்டுகிறேன்.

புமணத்தி:- கேளாய் செங்குந்தி! ஒன்று காக்கைப் பருவம், இரண்டு, கொக்குப்பருவம். மூன்று கிள்ளைப்பருவம். நான்கு, அநுமப் பருவம்.

ஐந்து இராவணப்பருவம். ஆறு, கும்பகூணப்பருவம். இவ்வாறும் குடியர்க்குரிய பருவங்கள். இனி, அப்பருவக் குணங்களைச் சொல்லுவேன், கேள். காக்கை கரைந்துண்ணும். அஃது ஒரு நற்பண்பு; புரட்டாதித்திங்களில் வரும் சனிக்கிழமைகளில் விரதர் காக்கைகளுக்கு உணவுட்டுவதை ஸீர் பார்த்திருப்பீர். அதனை ஏற்குங் காக்கை தானே தனித்துண்ணுது. தன்னினம் வரக் கரையும்; வந்ததும் எல்லாமாய் இனிது உண்ணும். அது போலக் குடியரும் தனித்துண்பதிற் சுவை பிறவாமை கண்டு, தமக்குப் பெரிதும் இனக்கமான சிற்றினத்தோடு இனிதிருந்து ஆரப் பருகி மகிழ்வர். “இந்திரர் அமிழ்தம் இயை வதாயினும் தமியரு முண்டலு மிலரே,” என்பர் ஆன்றேர்.

இரண்டாவது கொக்குப்பருவம். அது நீர்க்கரையில் ஒடுமீன் ஓடி யுறுமீன் வருந்துளையும் தலையைக் கிழக்கிட்டு வாடியிருக்கும். அதுபோலக் கள்ளருந்திய குடியரும், நரம்பு மண்டிலத்தில் மதுச்சாரம் ஏறுதலினாற் சோர்ந்து மயக்கமுற்றுச் சிறிதுபொழுது செயலின்றியிருப்பர்.

செங்குந்தி:- நல்லாய்க் கூறினே. கட்டைச் சுப்பரும் மாதத்தைக் கிழவியும் அப்படித்தான் இருப்பார்கள்.

இனி, முன்றாவது பருவம் .....

பூமணத்தி:- முன்றுவது கிள்ளைப்பருவம். கிளிசொல் வதைச் சொல்லும். முன்பு பழகிய வாசகங் களையே சொல்லும். சிலகாற் பாடும். அது போலக் குடியரும் வெறிதலைக் கேறியதும் பழங்கதை சொல்லத் தொடங்குவர். பின் னர்த் தமது கீழிலிவு நிலையிற் கருக்கொண் டெழுந்த அவையல் கிளவிதளை மெல்ல மெல்லப் புகன்றும் பாடியும் செல்வர்.

செங்குந்தி:- நன்று கூறினே. அது முக்காலும் உண் மைதான். செல்லார் ஆசான் கணக்குக் கேட்டமை அப்படித்தான் இருந்தது.

பூமணத்தி:- செங்குந்தி! நீ செவ்வையாக அவதானித் திருக்கிறோய். அது முழுவதும் சரி. இனி நாலா வது அநுமப்பருவம். இலங்கையிற் பண்டை நாளிருந்த மதனச் சோலையை அழித்தற்கு ஆவேசமுற்ற அநுமன், துள்ளியுங் தாவியும் ஒடியும் ஆடியும் நிலையின்றித் திரிந்தமை போலக் குடியரும் நடுங்கெதருத் தோறும் குரங்குச் சேட்டை ஆயிரஞ் செய்வர்.

செங்குந்தி:- இப்பருவச் சேட்டைக்கு மாணவர் குழாம் பொருத்தமாயிருந்தது. அவர்கள் துள்ளிக் குதித்து ஆடிப்பாடு நிற்கக்காரலில்லாமல் நின்றார்கள். அழகான காட்சிதான்! மாணவர் கல்வியும் ஒழுக்கமும் இல்லாமல் இப்படி மாய்கின் றனர்!

புமணத்தி:- ஐஞ்சலாது இராவணப்பருவம். கள்ளுக்காமத்தை வினோக்குமாகவின், இராவணையைப் போலக் குடியரும். முறை, மரபு, பருவம் நெறி என்பனவற்றை மறந் து பெண்டிர்பாற் பெருந்தினை யொழுக்கம் பயில்வர். எஙகளுரி இவள்ள பெரிய வேளாளரைப் போல.....
....**ம—ந—த—கு—போ—** இவர்களைப்பற்றி
ஏ அறிந்திருப்பாய்.

செங்குந்தி:- அஃது அறிவேன். அது நிற்க. ஆரும் பருவம்-----

புமணத்தி:- ஆருவது கும்பகருணப்பருவம். ஐஞ்சாம் பருவ எல்லையில் நரம்பு மண்டலமும் மனமும் சோர்வுற்றுச் சிந்தனை சொற்செய் விழந்து அறிவு சாக்கிரசொப்பனம் நீங்கிச் சுழுத்தி யில் நிலைக்க நித்திரை வரங்கொண்ட கும்பகருணன் போலக் குடியரும் நெடுந்துயில் கொள்வர்.

இணங்கா மாக்களை யிணக்கும் பழங்கள்
கானை முன்னர்க் காக்கை யாக்கிடும்;
மானுப் பிழாவில் மாந்தீய வழியே
தேம்பிய காதலர் சிங்கதை பின்னிடக்
கூம்பிய நிலையிற் கோக்காக் கும்மே
அதுவே,
விடம்போ லேறி யுடம்பிற் கலப்புழி
அறிவு மயங்கலி னழக லாதன
சோல்வன நினைப்பன சோல்லா தனவும்
கிளிபோற் கிளத்தலின் கிளியாக் கும்மே;
முள்ளுக் கோள்ளா வேலியு மில்லை

கள்ளுக் கோள்ளா வயிறு மில்லை
 என்னும் முதுமோழிக் கிலக்கிய மான
 வேறியின் காழ்ப்பு மிகுந்திரு காலை
 உடையும் நடையும் ஒருவழித் தளரக்
 கையும் மேய்யுங் கம்பிதங் காட்ட
 ஆடியும் பாடியும் இணங்கியும் பிணங்கியும்
 நீடிய வழிதோறும் பீடல செய்தலின்
 அழகன் றாதனும் பகைவனு மாக்கும்;
 ஈற்றில் இராவணர் கிணிய தம்பி
 கூற்றடு கும்ப கன்னனு மாக்கும்;
 இத்திறம் வாய்க்கே யிம்மையும் மறுமையும்
 பல்வகைத் தீமை பயப்பது கண்டே
 நல்லியற் புலவர் நஞ்சேன் விலக்கிய
 கள்ளினைப் போருளேனக் கருதா ரன்றே

செங்குந்தி:— நல்லது; அக்காள்! ஆறு பருவமும் அறிந்
 தேன். ஏழாவது பருவம் ஒன்று இல்லையா?
 துயில் நீங்கி எழுந்ததும், மனைவிமக்களுடன்
 பிணங்குகிறார்களே.....

புமண்தி:— அது மட்டுமா? இன் னும் எத்தனை செயல்
 கள் செய்கிறார்கள்! அவர்களுக்கு ஏழஞ்சறு,
 எழுநாறு பருவம் கூறினாலும் பொருத்தமா
 யிருக்கும்.

செங்குந்தி:— அங்கே பார்! எங்களை அன்புடன் ஆத
 ரித்து வளர்த்து ஆண்டுதோறும் விழாவெ
 டுத்து வரும் பழங்குடித் தோன்றலாகிய பத்
 தன் ஆழந்த சிந்தனையில் இருக்கின்றன்.
 காரணம் தெரியவில்லை. அவனுடன் உரை
 யாடி யாரிவேன்.

(பூமணத்தி பத்தனுடன் உரையாடுகின்றது)

பூமணத்தி:- பத்தரே! நீர் ஏன் கவலையுடன் இருக்கின்றீர்? உமக்கு உற்ற குறையென்ன?

பத்தன்:- பூமணத்தி! என்னெஞ்சே! என்னைச் சடுகின்றது. வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக நான் ஏற்றுக்கொண்ட இத்தொழிலை முற்றுக் கொண்டு வருக்கின்றேன்.

பூமணத்தி:- ஐயனே! எதற்காக வெறுக்கின்றீர்? வைதிகர் முதலாக எல்லோரும் உம்மைப் போற்றித் துதித்து விழா வெடுத்து உண்டு குடித்து உறவாடிச் செல்ல, நீர் இவ்வாறு கூறுவது எனக்குப் பெரிதும் வியப்பாயிருக்கின்றது. நீர் இத்தொழிலை என் வெறுக்கின்றீர்?

பத்தன்:- (மேல் நோக்கி) ஐயனே! இறைவா! எத்தனை சைவர், ‘எத்தனைபெரியோர், எத்தனை முதியவர், எத்தனை இளையவர்’ எத்தனை பெண்டிர் இக் குடிப்பழக்கத்தை மேற்கொண்டு நெறிகெட்டு என்னல் அழிகின்றனர். இதனை என்றால் பொறுக்க முடியவில்லையே! பொது நலங்கருதி இத்தொழிலை என்னல் விடவும் முடியவில்லை. விட்டால் வாழ்க்கை நடத்த வேறுவழியும் இல்லையே! ஆதலின், இருதலைக் கொள்ளியுள் எறும்பொத்து வருங்கு

கிண்றேன். பூமணத்தி இதுவே என் வெறுப் புக்குக் காரணம்.

பூமணத்தி:- ஒ! பழங்குடித்தோன்றலே! உமது உயர் குணங்களை ஆயிரம் நாவினையுடைய ஆதிசே டனும் சொல்லி முடிக்கமாட்டான். பொருள் வருவாயை நோக்கி மகிழாது, பொதுநலங் கருதி வருந்துகின்றீர். நீர் மக்களுட் டோன் றிய தேவரேயாவீர்! நிற்க. இலங்கை அரசு நாங்கள் சுரக்கும் பனம்பாலினை யெடுத்துச் சீனியும் வெல்லமும் பிறவுமாக்கிக் கொள் ளவும் இத்தீய குடிப்பழக்கத்தை இந்நாட்டி னின்றும் அறவே யொழிக்கவும் வழிதுறை கண்டு வருவதாக அறிகிறோம்.

பத்தன்:- தெய்வமே! நீ எனக்காக இரங்கி இத்தொழி லில் நின்றும் என்னை விடுதலையாக்கவிடு. கள்ளெல்லாம் கருப்பஞ்சாய்ச் சீனியாய் வெல்லமாய் மாறக்கடவது. குடியரும் நல்ல குண சீலராகி இச்சிற்றுரைச் சிறப்பித்துப் பெரியோராய் நீடு வாழுக்கடவர்.

பூமணத்தி:- பத்தரே! உமது ஆழங்கிந்தனை உயர்ந்த கருத்தை உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது. ஆதலால் கவலை யொழிக. எல்லாம் நன்மையாய் முடியும்.

பத்தன்:- நல்லது உன்வாய் பொன்வாயாகுக. பூமணத்தி நான் வருகிறேன், வணக்கம்.

(பத்தன் தனது இல்லம் நோக்கிச் செல்கின்றுன்)

துடியர் தூர்த்தர்கள் தாந்தலை தூக்கிட
மிடியர் பான்மிடி மேல்லச் சரண்புகக்
குடியர் கேடுறைக் கோதையர் மேன்மைகள்
விடிய நின்றது வேணில் விழாவரோ.

* * *

உலக மென்ப துயர்ந்தவர் மாட்டேன
நிலவும் போன்மோழி நீணிலங் தான்பேயர்ந்
தலகில் கீர்த்திசா லாந்துமிழிப் பண்புடன்
விலக நின்றது வேணில் விழாவரோ-

* * *

நால்முற்றும்,

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்-வரி-		பிழை	திருத்தம்
1	2	ஆடித்திங்களிலே	ஆடித்திங்கள்களிலே
11	15	நிரம்புவித்து	நிரப்புவித்து
12	14	செத்தமிழிக்கலை	செந்தமிழிக்கலை

→ →

நாமகள் அச்சகம், யாழிப்பாணம்.

